

Till Attunda tingsrätt, Kansli Sollentuna

i mål T 3798-07, Thomas Allgén och Teet Härm ./.. staten angående skadestånd

Kärandesidans förslag inför huvudförhandling till handlägningsordning, bevisteman och bevisuppgifter Inledning

1) *Bevisteman och bevisuppgifter i det följande är omfattande och detaljerade. Det finns flera skäl för så långtgående illustrationer av rättsliga händelser som pågått sedan 1984.*

Grundläggande är att staten genom JK inte velat medge något enda av ett mycket stort antal förhållanden som kärandesidan åberopat som grunder för talan. I den mån staten erkänner vissa fakta eller medger vissa av kärandesidans påståenden, kan bevisning i motsvarande mån tänkas bli återkallad. Kärandesidans behov att nu prestera övertygande bevisning för det som egentligen dokumenterats redan genom stämningens ansökan med bilagor motiveras av följande skäl.

För det första vill kärandesidan vinna målet på ett klarläggande och otvetydigt sätt. För det andra är detta nödvändigt, om Thomas Allgén och Teet Härm skall kunna få inte bara juridisk utan om möjligt också social upprättelse såsom helt oskyldiga till både mord och likstyckning. För det tredje kan omfattningen av de felbedömningar och rättsövergrepp för vilka läkarna varit utsatta i princip påverka storleken på deras rätt till ersättning för lidande på grund av kränkningar. (Yrkandena för icke-ekonomisk skada har dock begränsats till 200.000 kr per år för vardera läkaren fram till dess att kammarrättens dom på deslegitimation blivit undanröjd.) För det fjärde är det angeläget att bevisverkan av en dom angående statens skadeståndsansvar blir så kraftfull, att Socialstyrelsen kan bringas till insikt om sin skyldighet att för läkarnas räkning ansöka om resning mot kammarrättens dom 1991 om deras deslegitimering. För det femte är det önskvärt att omfattningen av skandalerna i denna oerhörda rättsaffär presenteras på ett så klarläggande sätt att den politiska fortsättning, som blir nödvändig, får ett fullgott underlag.

2) *Det följande förslaget till planering inför huvudförhandlingen kan sägas vara uppdelat på två huvudomgångar, den första om händelsema från 1984 hos polis, åklagare och Stockholms tingsrätt fram till och med HD:s beslut 1989-01-12 att de "frikännande" domskälen inte kunde överklagas trots att läkarna utpekats som likstyckare. I centrum står här polisens undermåliga förundersökning som lades till grund för åtalen, hur Stockholms tingsrätt därefter, i en rättegång i två omgångar, lät sig vilseledas av bevisning utan värde bakom åtal som aldrig borde ha väckts, samt att läkarna visserligen 1988 frikändes från åtalen men ändå felaktigt utpekades som likstyckare, vilka dock aldrig tilläts överklaga utpekandet, eftersom detta ingick i "frikännande" domskäl.*

Redan i de nu nämnda förhållandena, som kommer att bevisas i detalj, finns övertygande grunder för statens skadeståndsansvar på grund av s.k. kumulerade fel.

Den andra omgången gäller det efterföljande förvaltningsförfarandet då Socialstyrelsen, som utgick från att de felaktiga domskälen var korrekta, drev frågan om indragning av läkarlegitimationerna via HSAN 1989 och så småningom i en andra omgång till Kammarrätten 1991. Därefter inträder ett stadium av hittills 17 år av avslagna framställningar för läkarnas räkning om rättelser av det felaktiga utpekandet av dem som likstyckare och av

deslegitimeringen i kammarrätten som Regeringsrätten i två resningsmål visat sig helt ovillig att ompröva. Som bevisfakta för särskilt Socialstyrelsens försumliga agerande, först genom aktiva handlingar men på senare tid också genom underlåtenhet att agera, har numera också tillkommit oacceptabla inslag i Justitiekanslerns från 2005 dokumenterade strävan att skydda staten mot ansvar för en oöverträffad serie av rättsskandaler som förstört läkarnas och deras anhörigas liv.

I slutet av den andra omgången blir det också fråga om bevisning för en s.k. konkurrerande ansvarsgrund i form av oacceptabel underlåtenhet av Socialstyrelsen att ansöka om resning på nytt, sedan Regeringsrätten den 1 juli 2004 avslagit 2003 års resningsansökan för läkarnas räkning.

3) *Som kommer att framgå sker det emellertid en överlappning mellan de två huvudomgångarna i framställningen.* Första omgången gäller dels bevisning för att Thomas Allgén och Teet Härm lidit skador av olika slag på grund av statliga åtgärder, dels att skadorna orsakats av fel och försummelser vid statens myndighetsutövning. Visserligen kan en rent kronologisk genomgång av alla fel och försummelser ge besked även om hur skador uppkommit successivt. Emellertid eftersträvar kärandesidan också ett samlat klarläggande av att samtliga bevis som åberopats mot läkarna till och med kammarrättens dom 1991 saknat allt värde. Detta är önskvärt inte bara för den juridiska bedömningen utan även för den sociala upprättelsen för Thomas Allgén och Teet Härm.

Av dessa skäl kommer ohållbarheten av vart och ett av alla åberopade bevis mot läkarna att ges en samlad uppmärksamhet vid sidan av den kronologiska genomgången. Sålunda kommer bevisningen i kammarrätten att uppmärksammas något redan i ”den första omgången”.

Förhoppningsvis skall angivandet av bevissteman och bevisuppgifter i det följande kunna samordnas utan svårigheter med tingsrättens redogörelser i mellandomen av de ansvarsgrundande åberopanden, som kärandesidan i första hand vill ha prövade som grund för statens ersättningskyldighet.

4) *Det är tänkbart att ett eller annat bevisstema i det följande bör ses som åberopande av en ny omständighet till stöd för statens skadeståndsansvar utöver vad som framgår av mellandomen.* Skulle tingsrätten konstatera sådana utvidgade åberopanden, yrkar kärandesidan att de skall läggas till grund för talan i enlighet med RB 13:3 sista stycket, d.v.s. regeln att en ny omständighet som stöd för talan kan åberopas utan att ”saken” ändras.

För övrigt utgör de åberopade ansvarsgrunderna enligt mellandomen, som i stort sett bygger på den muntliga förberedelsen i december 2007, endast ett urval av fakta, vilka på ett ännu mera omfattande och detaljerat sätt åberopats i stämningsansökningen i målet. Enligt stämningsansökningen finns det dock flera omständigheter till stöd för statens skadeståndsansvar utöver vad som anförts i protokollet från den muntliga förberedelsen och i tingsrättens mellandom. Sålunda kan på åtskilliga punkter ifrågasättas om inte förundersökningen 1984-87 i flera hänseenden bröt mot Rättegångsbalkens regler (jfr härtill stämningsansökan 61 n – 64 ö). Dessa förhållanden anser jag mig oförhindrad att återkomma till i slutpläderingen för att detta mål skall få en fullständig rättslig belysning.

5) Tidsplaneringen för en huvudförhandling dag för dag är svår att göra och beror också på vad Justitiekanslern har att anföra. Som skall framgå nedan beräknas dock preliminärt att första delen av huvudförhandlingen kommer att ta i anspråk sju förhandlingsdagar och andra delen inkl. pläderingar ytterligare fyra dagar, vilket ger totalt elva förhandlingsdagar. En

utgångspunkt har varit att en förhandlingsdag normalt pågår kl. 9-16 med paus under en timme för lunch och med ett par kortare raster.

Kärandesidan medverkarnaturligtvis gärna till diskussion om tidsplaneringen innan programmet bestäms av tingsrätten.

6) Adresser till åberopade vittnen och sakkunniga kommer att inges så snart som möjligt. En förteckning över de personer som kärandesidan vill höra under olika förhandlingsdagar som vittnen eller sakkunniga finns i slutet av denna inlägga.

Plan för den första delen av huvudförhandlingen

Dag 1 och dag 2 f.m.

Genomgång av yrkanden. Processuella frågor, bl.a. om förhållandet mellan skadestånd och resning

Kärandesidans översiktliga sakframställning, även för andra delen av huvudförhandlingen.

En allmän översikt i anslutning till promemorior om rättsfallets väg i domstolar och myndigheter 1988 – 2007, då skadeståndstalan väcktes; se till denna inlägga.....bilaga 1.

Dag 2 e.m. och dag 3 f.m.

En fortsatt och mera ingående sakframställning om ”första och andra akten” av förundersökningen 1984-1988. Promemorier om dessa ”akter” bifogasbilaga 2 och 3.

Dag 3 e.m.

Bevisteman och bevisuppgifter för första delen av huvudförhandlingen

Skador som på grund av kumulerade feli myndighetsutövning vållats Teet Härm ensam

- a) Han avstängdes från sin tjänst 1984-12-07, samma dag som han frigavs efter anhållande p.g.a. misstankar om två mord.
- b) Han sades upp från fortsatt anställning som rättsläkare 1985-11-26 (bil. 49 till stämn.ans.).
- c) P.g.a. att han inte skulle få förlängd anställning och till följd av hans påtvingade medverkan 1985-11-27 i en rekonstruktion av Anne-Catherine Härms död 1982 försökte han ta sitt eget liv.

Jfr här allmänt stämmingsansökan avd. 8.2 (d.v.s. s. 23-30).

Vittnesförhör med kriminalkommissarien *Pim Martinsson*, numera i Rikspolisstyrelsen, till styrkande av att prostitueradekvinnors utpekanden av Teet Härm som kund var otillförlitliga och utan bevisvärde; för övrigt förekom ingen uppgift alls om att Teet Härm skulle ha haft någon kontakt med Catrine da Costa.

Sakkunnigförhör med f.d. poliskommissarien *Bo Wide* till styrkande av att Teet Härm var oskyldig till sin hustru Anne-Catherine Härms död 1982. I samband med detta förhör åberopas också som skriftligt bevis PM med två bilagor som återfinns i ”dossier” ang. resningsmålet 2003-2004 s. 109-112 (bilaga 7 till stämmingsansökan).

Vittnesförhör med advokaten *Henning Sjöström* (på hösten 1984 tillkallad som offentlig försvarare för Härm som var anhållen 3-7 december) till styrkande av att Härm greps under

chikanerande former vilka i kombination med polisens uppgifter till massmedia förstört hans liv redan då åklagaren kallade till presskonferens den 5/12.

Dag 4

Den ovetenskapliga spekulativen i dåvarande docenten, senare professorn Jovan Rajs obduktionsutlåtande 1984-11-23 och hans ansträngningar att få Teet Härm, senare även Thomas Allgén, fälld för mord.

För detta bevisstema åberopas som
skriftliga bevis

- a) Rajs två brev till Stockholmspolisen (1984-10-21 och 1984-11-03; båda breven finns intagna som bilagor 2 och 3 i min skrift för läkarnas räkning till JK 2005-02-12; det senare brevet, jämte en kommentar av Teet Härm, utgör även akt.bilaga 24 till stämningsansökan),
- b) Rajs obduktionsutlåtande 1984-11-23, här citerat enbart med de nyckelmeningar om läkarkompeters, skraddarsydd för Teet Härm, vilka återgetts i stämningsansökan s. 26,
- c) Rajs brev 1986-06-17 till kammaråklagare Wolff (stämn.ans. bil. 36),
- d) Rajs brev till kommissarie Reneborg 1986-11-21 (ingår i stämn.ans. bilaga 5, dvs materialet från resningsmålet, som bilaga 13),
- e) Rajs brev till kriminalinspektör Per Åke Larsson 1987-12-08 (stämn.ans. bilaga 39),
- f) utlåtanden av Socialstyrelsens rättsliga råd 1988-02-29 (stämn.ans. bil. 50) och 1990-08-13 (stämn.ans. bil. 57),
- g) brev till Rajs från professor Püschel i Hamburg 1988-05-06 (stämn.ans. bil. 5, s. 64 f) och
- h) utlåtande från professor Simonsen i Köpenhamn 1990-08-08 (stämn.ans. bil. 55),
- i) Rajs brev 1990-02-21 till Hanna Olsson (stämn.ans. bil. 54),
- j) utdrag ur Rajs bok "Ombud för de tystade" (1991) s. 224-243 (stämn.ans. bil. 69),
- k) artikel ur Aftonbladet 2001-05-31 av Rajs "spökskrivare" Kristina Hjertén von Gedda om hennes medverkan i boken och om Rajs person; bifogas här sombilaga 4,
- l) Rajs lögnaktiga beskyllningar enligt Sydsvenska Dagbladet 1991-04-13 mot professor Gerhard Voigt, äldste medicinske ledamot av Rättsliga rådet, för att vara nazist som hatar judar (bilaga 10 nedan på tal om kammarrättsprocessen),
- m) Rajs fantiserande i brev till Kristina Hjertén von Gedda om likheten mellan Jack the Ripper och Teet Härm (se stämningsansökan s.26 f),
- n) Thomas Allgéns och Teet Härms brev till Rättsmedicinalverket 2003-12-18 med ett stort antal påpekanden om Rajs egendomliga ageranden (ingår i dossiern över resningsmålet 2003-2004, bilaga 7 till stämn.ans., s. 81-92), samt

vittnesförhör med

professor *Jovan Rajs*, och
docenten *Robert Grundin*, tidigare kollega till Rajs och Härm, numera i Rikspolisstyrelsen,
samt

förhör som sakkunnig med

professorn i rättsmedicin i Umeå *Anders Eriksson*.

Vidare åberopas förhör som sakkunnig med kriminalkommissarien *Jan Olsson* om det resultatlösa sökandet efter bevis mot Teet Härm för två mord liksom om vissa av Jovan Rajs egenartade åtgärder.

Skriftligt bevis i form av protokoll 1987-12-28 över s.k. personundersökning med en positiv bild av Teet Härms liv och person, bl.a. från dr. Marianne Aldrin, kurskamrat och god vän från medicinarutbildningen. Hon ansåg det enligt protokollet om personundersökningen "helt omöjligt att Teet är skyldig till en sådan gärning han misstänks för. Hon är stolt över att vara hans vän och tror helt på honom". (Se stäm.n.ans. bil. 40 b.).

Partsförhör med *Teet Härm* angående åtgärderna mot honom 1984-85 och hur de påverkade hans liv.

Dag 5

Alla åberopade "bevis" mot läkarna saknade värde, dels var för sig, dels även efter sammanvägning

Riktigheten av att alla bevis varit utan värde kan visas redan genom en sådan bedömning "baklänges" – från ett vittnesmål inför domstol tillbaka till vad ett vittne sagt tidigare i olika sammanhang – som företogs i 2003 års resningsansökan.

Genom stämningsansökan i detta skadeståndsmål har riktigheten av "baklängesbedömningen" bekräftats genom en kronologisk genomgång "framlänges" av hela händelseförloppet med utgångspunkt i förundersökningen. Denna utgör den grundläggande delen av alla kumulerade fel som läggs till grund för statens ansvar. Bedömningen "framlänges" av att bevisen saknat värde kommer att genomgåas inom ramen för åberopanden, bevisteman och bevis angående en stor mängd kumulerade fel vid myndighetsåtgärder till skada för läkarna.

Nu blir det dock närmast fråga om en bedömning "baklänges" – från ett påstått bevis till förklaringarna till att beviset saknat värde.

1) Om de verktyg som använts vid styckningen
Kommissarie Langes utlåtande 1987-12-28 (stämn. ans. bil. 42) saknade bevisvärde
Skriftligt bevis: SKL:s utlåtande 1988-05-10 (stämn.ans. bil. 51), se särskilt s. 16 om använda knivar.

2) Om inceståtalet mot Thomas Allgén.
Åtalet saknade all grund. Den angivna gärningsbeskrivningen var ett rent påhitt förorsakad av "mammans berättelse".
Skriftliga bevis: a) Brev från Dr. Naglo till krim.insp. Graaf 1985-02-12 (stämn.ans. bil. 28)
b) Polisförhör med Christina Allgén, exempelvis 1986-08-07 (stämn.ans. bil. 35) s. 173 y – 174 x.

Vittnesförhör med f.d. överläkaren, docent *Lars Göran Allgén* om hans sondotter Karin.

3) Om Christina Allgéns påståenden att dottern Karin vid 17 månaders ålder varit närvarande vid likstyckning, sannolikt också mord, på rättsläkarstationen. Påståendena var påhitt eller inbillningsfoster hos Christina Allgén.

Sakkunnigutlåtande av dr. Frank Lindblad & psykologen Margareta Erixon 1986-01-27 (stämn. ans. bil. 33), vilka godtog mammans berättelse som barnets, var av många skäl felaktigt.

Sakkunnigutlåtande. Sammanfattning av sakkunnigutlåtande av Astrid Holgerson & Birgit Hellbom (1991-04-04), (stämn.ans. bil. 5 s. 3-6).

Skriftliga bevis: a) Efter Lindblads utlåtande tillkom en hel rad stolliga påståenden av Christina Allgén vid polisförhör 1986-08-07 (stämn.ans. bilaga 35). Förhöret bekräftar det absurda i "mammans berättelse".

b) Utdrag ur "Tomtar" (stämn.ans. bil. 63)

Sakkunnigförhör med chefsöverläkaren i psykiatri *Tomas Eriksson* till styrkande av att Christina Allgéns uppgifter varit helt otillförlitliga, bl.a. vid förhöret 1986-08-07.

Vittnesförhör med *Frank Lindblad* angående orsakerna till att hans och Margareta Erixons utlåtande blev missvisande.

Partsförhör under sanningsförsäkran med *Thomas Allgén*, samma förhörstema.

- 4) Om utpekandet av Thomas Allgén som inlämnare av film för framkallning. Utpekandet var värdelöst. Vittneskonfrontationen genomfördes för att Allgén skulle pekas ut trots att ”fotohandlarhustrun” (Anita Schröder) tidigare pekat ut Härm som besökare i butiken. Se kap. 6.5 i 2003 års resningsansökan (s. 42-52).

Skriftliga bevis: Promemoria 1987-11-30 av kriminalinspektör P.Å. Larsson till chefsåklagare Helin (stämn. ans. bil. 38).

”Pressens bild” 1988-02-22 med arrangerad bild av fotohandlarparet visande den famösa filmremsa som de påstod sig ha sett.....bilaga 5.

Rikspolisstyrelsens (RPS) Rapport 1990:3 om genomförande av vittneskonfrontationer (rapporten förutsätts vara tillgänglig för JK och tingsrätten); jfr sammanfattning i 2003 års resningsansökan s. 45.

- 5) Om vittnesmålet av ”damen med hunden”, Ingeborg Olsson

Skriftligt bevis: Redan i 2003 års resningsansökan kap. 6.4 (s. 39-42) har – med hänvisning till analyser av gjorda förhör som skriftliga bevis – klarlagts att vittnesmålet saknat bevisvärde. Även Stockholms tingsrätt frångående Ingeborg Olssons vittnesmål bevisvärde i domen 1988 (se bilaga 13 till stämningsansökan, s. 63 i domen).

- 6) Om ”polisvittnet” Marie Rådéns uppgifter att hon sett Teet Härm i sällskap med Catrine da Costa på tunnelbanan. Att vittnesmålet saknar bevisvärde har klargjorts i stämningsansökan s. 15 n – 16 n.

- 7) Om ”den prostituerade med dagboken” (Marianne Seppälä) som ljög (begick mened) om att Catrine skulle ha berättat om sitt sexualumgänge”i trekant” med de båda läkarna och sig själv med den enes dotter som vittne.

Skriftliga bevis: Utöver polisförhören med Seppälä åberopas nyhetsinslag i Sveriges television 1988, då Seppälä utvecklar sina lögner. Här inges utskrifter från videoinspelningar av sändningar från Sverigs Television.....bilaga 6 a.

Lika lögnaktig framträdde Seppälä tre år senare, då hon den 17 april 1991 vittnade i kammarrätten med publicering av hennes uttjtelser dagen därpå i Aftonbladet.bil. 6 b.

Sakkunnigförhör – vid genomgången av ovannämnda bevis och förhållanden – med kriminalkommisarie Bertil Salin, Västerortspolisen, och docenten i rättspsykologi Nils Wiklund

om riktigheten av analyserna både i resningsansökan och i stämningsansökan (i båda fallen med bilagor), av de här ovan nämnda vittnesmålen 3-7. (Nils Wiklunds granskning behöver dock inte avse Marianne Seppälä, vars påhittade berättelse Bertil Salin utrett särskilt, se bilaga 24 till 2003 års resningsansökan, bilagan intagen i bilaga 5 till stämn.ans.)

Ytterligare brister i anklagelserna mot Thomas Allgén och Teet Härm

Det enda underlaget för åklagarens val av tidpunkt för mord på Catrine da Costa och för likstyckning var enligt åtalet i januari 1988 Christina Allgéns uppgifter om pingstafton eller annandag pingst (d.v.s. 9 eller 11 juni 1984) enligt förhörsprotokoll 1985-11-13 (jfr

stämningsansökan s. 36). Catrine da Costa levde dock senare än båda dessa tidpunkter enligt polisens förhör med flera personer.

Se som skriftliga bevis de förhørsprotokoll med Ragnar Lindgren samt TÅ, BM och Selassie som omtalas i stämningsansökan s. 50 och i 2003 års resningsansökan s. 33 med utdrag ur förhørsprotokoll som bilagor till resningsansökan (nämligen bilagorna 7 A, B och C samt 8 A, B och C). – Ytterligare en berättelse av en bekant till Catrine da Costa, JE, är av speciella skäl nytillkommen vid polisförhör 2006. Berättelsen gör det troligt att Catrine da Costa levde ännu fredagen den 15 juni 1984. Eftersom berättelsen omfattas av förundersökningssekretess inges den inte nu.

Kammarrätten 1991 brydde sig över huvud taget inte om att ange någon tidpunkt för hennes död, och skulle heller inte ha kunna ange någon tidpunkt (se domen s. 46 m enl. bil. 20 till stämningsansökan). Se vidare stämningsansökan s. 50 och 95 (under p. 6).

Eftersom man med ledning av nu kända förhållanden måste utgå från att Catrine da Costas döda kropp styckades först efter pingsthelgen 1984 kan det med tanke på Thomas Allgéns och Teet Härms arbetsförhållanden betraktas som uteslutet, att de då tillsammans skulle ha utfört detta och dessutom på rättsläkarstationen, som är den enda plats som förts på tal i anklagelserna mot dem. Se härom 2003 års resningsansökan s. 36 med bilagorna 9 och 10 (i bilaga 5 till stämningsansökan).

Utan att kärandesidan kan avkrävas bevis i dessa delar åberopas dessutom, att det varken under förundersökningen eller i domarna mot läkarna angetts något bevis för

hur Catrine da Costa hade dött,

var styckningen skulle ha skett,

av vilken orsak som Catrine da Costa hade dött,

hur läkarna skulle ha kommit över den döda kroppen (jfr här kammarrättens ointresse för denna viktiga fråga enligt kammarrättens dom s. 8 m), eller

vilket motiv som läkarna, som ej var särdeles väl bekanta, skulle ha haft för att tillsammans stycka Catrine da Costas kropp, i så fall sannolikt efter att ha dödat henne.

Dag 6

Bevisteman och bevis till styrkande av kumulerade fel under förundersökningen 1985-88.

”Första akten av förundersökningen”

Nu blir det fråga om de kumulerade felen och försummelserna från myndigheterna sida (utöver vad som tidigare anförts om åtgärderna mot Teet Härm 1984-85).

Här åberopas ånyo docenten, sedermera professorn Jovan Rajs avsiktliga försök att få Teet Härm åtalad och dömd för mord. Detta är redan taget för sig en ansvarsgrundande handling för grov försumlighet vid myndighetsutövning, som primärt riktades mot Härm men som – så snart som Thomas Allgén utsatts för misstankar om att ha medverkat till mord och likstyckning – övergick till att gälla båda läkarna. Det grovt försumliga beteendet medför skadeståndsansvar för staten även gentemot Thomas Allgén.

Därtill kommer den tidigare redovisade försumligheten i Lindblad & Erixons utlåtande om Christina Allgéns berättelse (genomgången tidigare).

Vidare var det försumligt i och för sig – och i varje fall som ett inslag i kumulerade fel – att Christina Allgéns fantastiska påhitt vid förhör 1986-08-07 blev godtagna av polisen. Här åberopas som skriftligt bevis hela bilaga 35 till stämningsansökan.

Sammantaget fanns inget tillräckligt underlag för gripande, anhållande och häktning av läkarna i oktober 1987. Se här som skriftligt bevis för att Thomas Allgén blev häktad på en vilseledande promemoria från polisen, bilaga 37 till stämningsansökan.

Se slutligen – sedan även Teet Härm gripits på otillräckligt underlag – den för fortsättningen katastrofala försumligheten, att Expressen fått tillgång till vilseledande uppgifter om de båda läkarna från en läcka inom polisen, vilket lades till grund för den famösa löpsedeln 1987-10-28.

Löpsedeln åberopas som skriftligt bevis (intaget i bilaga 2 enligt ovan).

”Andra akten av förundersökningen”

Vittnesförhör, till förklaring av hur de felaktiga bedömningarna kunde uppkomma, med dåvarande kriminalinspektören *Per Åke Larsson*, dåvarande kriminalinspektören *Bengt Wingqvist*.

Som skriftliga bevis i anslutning till vittnesförhören kommer att åberopas olika handlingar ur förundersökningsprotokollet. Bland annat aktualiseras

- a) pm 1999-10-04 av Bengt Wingqvist om hans medverkan i da Costa utredningen (stämningsansökan bilaga 47),
- b) häktningssp m ang. Thomas Allgén 87-10-12 (stämns.ans. bilaga 37),
- c) pm 1987-11-30 av krim.insp. Larsson till chefsåklagare Helin (stämns.ans. bilaga 38),
- d) protokoll 1987-12-08 över förhör med Thomas Allgén (finns i resningsmålet 2003, nu återgivet i bilaga 5 till stämningsansökan, underbilaga 28),
- e) pm 1987-12-09 av Bengt Wingqvist efter Anita Schröders utpekande av Thomas Allgén som inlämnare av film för framkallning (finns i resningsmålet 2003, nu återgivet i bilaga 5 till stämningsansökan, underbilaga 22),
- f) stämningsansökan s. 53 ff ang. förhören med obduktionsteknikern Åke Fredriksson, som vid successiva förhör förmåddes att ändra sin ursprungliga minnesbild,
- g) utformningen av inceståtalet mot Thomas Allgén med hänsyn till det obefintliga verklighetsunderlaget och t.ex. förhören med Christina Allgén 2006-08-07 (stämns.ans. bilaga 39) och 2007-12-21 (stämns.ans. bilaga 41),
- h) det för mig som ombud nyligen framkomna förhållandet, att det redan i slutet av 1987 införskaffades ett s.k. § 7-intyg om läkarnas psykiska hälsa, ett införskaffande som inte borde ha varit möjligt med hänsyn till bevisläget.

Dag 7

Rättegångarna i Stockholms tingsrätt första halvåret 1988

Första rättegången

Bevistema: Genom beslut den 8 mars 1988 fann tingsrätten (fem av sex nämndemän) på grund av oacceptabel bevisvärdering, att läkarna överbevisats om mord.

Skriftligt bevis: Intervjuuttalanden av nämndemännen i Aftonbladet den 9 mars (se stämningsansökan s. 69 f med bilaga 9)

Bevistema: a) Upphetsningen av den allmänna opinionen samt hatet mot läkarna framkallade lynchstämmingar, vilka påverkade tingsrättens beslut, något som inte kan minska myndigheternas ansvar för felbedömningar.

- b) Samma allmänna opinion mot läkarna motbevisar effektivt JK:s påstående,
att tingsrätten gjorde en självständig bedömning av bevisningen som var
oberoende av fel och försummelse under förundersökningen.

Bevis för a) och b):

Manus till artikel i Aftonbladet den 18 mars 1988 av fil.dr. Astrid Holgerson..... bilaga 7.
Vittnesförhör med dåvarande tv-reportern *Olle Andersson* om hatstämningarna mot läkarna
under rättegången i tingsrätten.

Andra rättegången

Bevisteman:

Tingsrätten lät sig i domskälen 1988-07-08 grovt vilseledas av de av åklagaren åberopade
”bevisen”, som i själva verket saknade värde, vilket ledde till det famösa utpekandet av läkarna
som likstyckare i de formellt ”frikännande domskälen”.

Skriftligt bevis: De delar av tingsrättens domskäl som särskilt anges på s. 74 ö – 77 xm i
stämningens ansökan.

*I sig tillräckliga och ansvarsgrundande kumulerade fel för statens skadeståndsansvar är att
alla bevis i själva verket saknat värde i kombination med utpekandet av läkarna som likstyckare
i domskäl, vilka läkarna inte fick överklaga.*

Slutet av första rättegången genom HD:s beslut 1989-01-12

Se stämningens ansökan s. 78. I denna del åberopas RÅ:s yttrande till HD (vars beslut saknar
motivering) att frikännande domskäl inte får överklagas, eftersom de inte i något sammanhang
kan ges rättsverkan (se därom stämningens ansökan s. 78).

Dag 8

Plan för den andra delen av huvudförhandlingen

Socialstyrelsens och HSAN:s utnyttjande av de ”frikännande” domskälen för det politiserade justitiemordet på läkarna

Sakframställning; jfr stämningens ansökan kap. 10.

Bevisteman: Socialstyrelsens agerande och HSAN:s beslut 1989-05-23 att deslegitimera Thomas
Allgén och Teet Härm enbart på grundval av tingsrättens domskäl, vilka inte skulle ha någon
rättsverkan alls, utgjorde ett politiserat justitiemord.

Med politiskt eller politiserat justitiemord menas här att skälen och motiven för beslutet var
juridiskt oacceptabla i en rättsstat.

Bevisuppgifter angående felaktigheten av HSAN:s beslut och orsakerna till det.

Reservationen i HSAN av ordföranden i nämnden, hovrättslagmannen Lars-Erik Tillinger;
reservationen ingår i bilaga 52 till stämningens ansökan. (Även den andre juristen i nämnden,
förbundsjuristen Jan Sahlin, reserverade sig, men hans tankvärda reservation behöver inte här
åberopas vid sidan av vad ordföranden Tillinger anförde.)

Ett brev till JK 2006-08-08 från en handläggare i SoS 1988, jur. kand. Per Gedin, som avslöjar
en grovt fördömsfull och felaktig förhandsinställning till Teet Härm (bilaga 62 till
stämningens ansökan). Felaktigheterna har klarlagts genom samtal med nuvarande
chefsregistratorn i SoS Margaretha Ahl; hennes upplysningar kommer att föredras av min

medhjälpare jur. kand. *Ewa Waites*, något som kan göra det överflödigt att kalla Margaretha Ahl som vittne. Jfr stämningsansökan s. 83.

Thomas Allgéns kommentarer 1988-07-08 till tingsrättens dom, vilka ingavs till HSAN och i detta skadeståndsmål utgör bilaga 72. Denna handling (30 sidor) klargör på ett utmärkt sätt hur anklagelserna mot Thomas Allgén var ogrundade. Bevistemat för detta åberopande är att likgiltighet till innehållet från Socialstyrelsens företrädare och nämndens majoritet bekräftar, att Thomas Allgén och Teet Härm efter tingsrättens dom blev helt rättslösa.

Vittnesförhör med dåvarande ordföranden i HSAN Lars Erik Tillinger till ytterligare bestyrkande av bevistemat om att HSAN begick ett politiserat justitiemord.

Rättegången i kammarrätten och domen 1991-05-31 om deslegitimation av Thomas Allgén och Teet Härm

Bevistemat är att kammarrättens felaktiga dom byggde på en sådan "förförståelse" av att läkarna var skyldiga till likstyckning, att såväl genomförandet av rättegången i kammarrätten som domen blev partisk och utgången om läkarnas skuld bestämd i förväg. Rättegången i kammarrätten blev i stort sett en upprepning av förhandlingarna i tingsrätten, dock med Holgerson & Hellboms sakkunnigutlåtande om "männans berättelse" som en nyhet.

Som bevis för den allmänna opinion som skapade förförståelsen åberopas följande.

a) Prostitutionsutredaren Hanna Olssons ageranden av olika slag, däribland hennes artikel i Dagens Nyheter i mars 1988 (se därom stämningsansökan s. 71), samt hennes 1990 utgivna bok *Catrine och rättvisan*, vilken 1992 gjorde henne till hedersdoktor vid universitetet i Umeå; se särskilt motiveringen för hedersdoktoratet vilken återgetts i 2003 års resningsansökan (se härom den s.k. dossiern s. 31, stämns.ans. bil. 7).

b) En kopia på ett upprop, undertecknat med c:a 4.000 namn och organiserat av ROKS, som ingavs till Regeringsrätten 1989 med begäran att Thomas Allgén och Teet Härm skulle deslegitimeras. Uppropet återfinns som bilaga 6 till 2003 års resningsansökan (se s. 11-12 i bilaga 5 i detta skadeståndsmål).

c) En tidningsartikel i *Proletären*, publicerad under processen i kammarrätten av sedermera juris doktorn, lektorn och till professor befördrade Christian Diesen.....bilaga 8.

d) En intervju i *Sydsvenska Dagbladet* med chefsåklagaren Helin som inför rättegången i kammarrätten felaktigt påstod, att det funnits gammal fiendskap mellan professor Gerhard Voigt, Lund, den äldste medicinske ledamoten av Rättsliga rådet, och Jovan Rajs.

Chefsåklagaren uppmanade vid tiden för kammarrättsprocessen Voigt att avgå som ur Rättsliga rådet och Sydsvenskans artikelrubrik gjorde inte angreppet sämre.....bilaga 9.

Chefsåklagarens påstående härrörde enligt Sydsvenskan från Jovan Rajs enligt vilken Gerhard Voigt var nazist och hatade judar. Anders Helin har långt senare i dramadokumentären "Historien om en rättsskandal" beklagat sitt uttalande. Se om de grovt lögnaktiga personangreppen på professor Voigt en promemoria av mig om dramadokumentären (särskilt s. 6 f under i)..... bilaga 10.

Se om angreppet på Voigt även stämningsansökan s. 109 f. Voigt avled i början av maj 2008.

Ytterligare aktioner mot läkarna kan dokumenteras, t.ex. en demonstration i centrala Stockholm. Värt att notera som uttryck för hetsjakten på läkarna är också ett extremfeministiskt segertåg till Birger Jarls torg, sedan kammarrättens dom meddelats, med tal av Hanna Olsson om utrotandet av ordet hora och blomstemedläggning på Svea hovrätts trappa. – Under alla dessa organiserade protestaktioner låg uppfattningen, att Thomas Allgén och Teet Härm felaktigt frikänns för mord när den döda "bara" var en prostituerad kvinna och gärningsmännen två läkare, vilka hölls om ryggen av rättsliga rådet med flera. – Christian Diesens

”rättsvetenskapliga” uppsats ”Styckmordsfallet – århundradets rättegång” (i Rättsfall att minnas, 1997) var ett uttryck just för sådana missuppfattningar när Diesen vidareutvecklade förmodanden i Hanna Olssons bok; se om denna uppsats 2003 års resningsansökan (”dossiern s. 32). Se om Diesen även ovannämnda bilaga 10 om Dramadokumentären på s. 4.

Till styrkande av att både rättegången i kammarrätten och domen 1991-05-31 var byggda på en helt oriktig ”förförståelse”, samt därför partiska och uttryck för kumulerade fel och försummelser i myndighetsutövning, åberopas vad som anförts i stämningsansökan kap. 11.2, vilka förhållanden kommer att under huvudförhandlingen gås igenom steg för steg.

Dag 9 och 10

Socialstyrelsens kumulerade fel och försummelser från 1988 till i dag

a) Åren 1988 till 1991 med insatser för deslegitimation av läkarna

Sakframställning enligt stämningsansökan kap. 10 redan tidigare genomgången enligt ovan. Tillkommande sakframställning om Socialstyrelsens ovederhäftiga agerande inför kammarrättsprocessen enligt stämningsansökan kap. 11.1.

Skriftligt bevis: Socialstyrelsens yttrande till JO 1990-10-29 (bilaga 59 till stämningsansökan) med vilseledande påståenden angående Rättsliga rådets yttrande till styrelsen (bilaga 57 till stämningsansökan).

b) År 2003-2004 med en processföring i 2003 års resningsärende som utmärktes av brist på objektivitet och opartiskhet enligt kraven i 1 kap. 9 § Regeringsformen

Sakframställning enligt stämningsansökan kap. 12.2 t.o.m. s. 102 näst sista stycket. Se också inslag om Socialstyrelsen i ”Anatomin av en häxprocess” (bilaga 6 till stämningsansökan) under avd. 5.1 och 5.2.

Vittnesförhör till a) och b) med avdelningsdirektören *Lars Grönwall*, under alla år Socialstyrelsens föredragande i styckmordsfallet, samt advokaten *Bertil Södermark*, som haft fullmakt att företräda styrelsen.

Bevisteman: Förklaringarna till att Styrelsens processföring genomgående brustit i objektivitet och opartiskhet till nackdel för Thomas Allgén och Teet Härm,

c) Från år 2005 till i dag med ställningstaganden från Regeringsrätten, från JK och från Socialstyrelsen för att motverka upprättelse för läkarna. Detta har inneburit försumlighet i Socialstyrelsens skyldighet att på grund av nya kunskaper söka resning i legitimationsärendena till förmån för Thomas Allgén och Teet Härm.

Genom den nu åberopade ansvarsgrunden läggs staten till last ett ansvar för underlåtet agerande för att ge läkarna upprättelse och förhindra vidare skador i form av lidanden. Detta innebär en konkurrerande ansvarsgrund för statens ersättningsskyldighet i tillägg till det redan föreliggande ansvaret för aktiva, kumulerade felhandlingar vilka framkallat samma skador för lidande tills kammarrättens dom undanröjs (samt dessutom definitiva ekonomiska skador).

Om skälen för Socialstyrelsens skyldighet att agera till läkarnas förmån se stämningsansökan kap. 4, särskilt under 4.2. För sakframställning se allmänt stämningsansökan kap. 12.2 fr.o.m. s. 102 sista stycket.

Utgångspunkten är att Regeringsrättens beslut den 1 juli 2004 att avslå 2003 års resningsansökan kan betecknas som ett maktmissbruk. Beslutet kan dock enligt 3 kap. 7 § skadeståndslagen inte som rättsfaktum läggas till grund för skadeståndsskyldighet för staten så länge inte beslutet ändrats eller upphävs. Så sker inte heller nu. Däremot åberopas felaktigheten i Regeringsrättens beslut som bevisfaktum för att Socialstyrelsen borde ha ansökt om resning när väl felaktigheterna klarlagts – liksom att Socialstyrelsen alltjämt bör anses ha en sådan förpliktelse. Statens skadeståndsansvar för läkarnas lidanden bör i enlighet med stämningsansökan anses löpa till dess att resning beviljats och kammarrättens dom blivit undanröjd.

Bevisning och bevisteman:

Som bevis för att Regeringsrättens beslut den 1 juli 2004 att avslå 2003 års resningsansökan var felaktigt, och att Styrelsen bör föranstalta om en ny resningsansökan, åberopas ”Anatomin av en häxprocess” kap. 5 om Regeringsrättens beslut (stämns. ans. bil. 6), en uppsats av dåvarande ordföranden i Regeringsrätten Hans Ragnemalm, ”Synnerliga skäl för resning” i Förvaltningsrättslig tidskrift nr 1/2006 s. 91-104 (uppsatsen utgör bilaga 70 till stämningsansökan och kommenteras i ansökan s. 18 f.), vittnesförhör med regeringsrättssekreteraren *Rune Hedin* om hans åtgärder för målets handläggning i Regeringsrätten. Rune Hedin skall inte få frågor om vad som förekommit bakom domstolens stängda dörrar vilket är hemligt enligt 4 kap. 11 § Rättegångsbalken.

Som bevis för att även Regeringsrätten torde ha påverkats av den allmänna opinionen mot läkarna, nu med tv-journalisten Lars Borgnäs som särskilt viktig folkförförare, åberopas från resningsmålet mina inlagor till Regeringsrätten dels 2004-03-26 jämte en promemoria angående ”massmedia och opinionsbildning”, dels 2004-05-11. (Inlagorna finns i den s.k. dossiern, bilaga 5 till stämningsansökan, s. 146-153, s. 165-171 resp. s. 172-176).

Vidare åberopas som skriftliga bevis – för otillfredsställande handläggning i JK:ämbetet med reflexverkningar för underlätet agerande i Socialstyrelsen – följande handlingar i anslutning till JK:s ärende dnr 2974-03-21, initierat av mig som ombud för läkarna genom framställning den 5 december 2004 och fördjudat genom min skrift till Justitiekanslern den 12 februari 2005. Dessa handlingar finns intagna i en särskild, mindre dossier som under den muntliga förberedelsen i december 2007 ingavs till tingsrätten och som i målet utgör aktbilaga 80. Se sålunda

- a) Anders Agells skrift till JK 2005-02-12 med bilagor i form av docenten Jovan Rajs brev till stockholmspolisen 1984-10-21 och 1984-11-03 (det senare brevet redan tidigare ingivet som bilaga 24 till stämningsansökan, då med kommentar av Teet Härm) samt med JK:s beslut 2005-02-25, samt följande handlingar vilka också ingår i aktbilaga 80,
- b) e-brev 2005-04-04 av Anders Agell till generaldirektören Kjell Asplund,
- c) e-brev 2005-04-07 av chefsjuristen Nils Blom till Anders Agell,
- d) e-brev 2005-04-07 av Anders Agell till Nils Blom med kopior till Göran Lambertz och Kjell Asplund,
- e) e-brev 2005-04-11 av Anders Agell till Kjell Asplund och Göran Lambertz,
- f) e-brev 2005-04-13 av Göran Lambertz till Anders Agell med kopior till Kjell Asplund, Nils Blom och Karin Palmgren-Goohe (då föredragande hos JK),
- g) ett brev i mars 2005 av 33 läkare till Generaldirektören Kjell Asplund med yrkande, att Socialstyrelsen skulle ansöka om resning till läkarnas förmån.....bilaga 11.

Vittnesförhör med
chefsjuristen *Nils Blom* om hans bedömningar, och med

f.d. generaldirektören *Kjell Asplund* om hans personliga uppfattning resp. den ståndpunkt som han för Socialstyrelsens räkning intog på uppmaning av juristerna, samt om hans särskilda sammanträde med mig.

Bevistema i fråga om JK:s handlande. Eftersom talan om statens skadeståndsansvar på grund av JK:s agerande enligt 3 kap. 10 § skadeståndslagen (jämfört med RB 3:3) måste väckas i högsta domstolen åberopas inte JK:s agerande som rättsfaktum för statens skadeståndsansvar utan endast som bevisfaktum för Socialstyrelsens försumlighet att inte agera till läkarnas förmån, vilken försumlighet utgör rättsfaktum. Att JK gett Socialstyrelsen dåliga råd genom att avråda styrelsen från en ny resningsansökan kan inte befria staten från ansvar för Socialstyrelsens underlåtenhet att agera till läkarnas förmån. Sakligt sett bör detta förhållande tvärtom förstärka skälen för statens ersättningsskyldighet, varvid JK:s dåliga råd kan ses som ett av flera kumulerade fel från statens sida.

Nya bevis angående hårstrån på handduk och fingeravtryck på säckar

Eftersom det – som framgår redan av stämningsansökan och bilagorna till den – i själva verket saknats varje bevis för att läkarna skulle vara likstyckare, än mindre mördare, måste de antas vara oskyldiga. Det finns inte heller något bevis för att någon av läkarna någonsin skulle ha haft kontakt med Catrine da Costa.

För antagandet att läkarna är helt oskyldiga har det bara marginell betydelse att de på sommaren 2005 testades på egen begäran mot hårstrån på en handduk där också hårstrån efter Catrine da Costa påträffades. Båda läkarna kunde då uteslutas genom analys av mitokondrie-DNA..

Läkarna har också kunnat uteslutas som lämnare av fingeravtryck på säckar med likdelar efter Catrine da Costa.

Även om undersökningarna av hårstrån och fingeravtryck inte behövs för antagandet att Thomas Allgén och Teet Härm varken är mördare eller likstyckare, har dessa nya fakta betydelse av ett annat skäl. De ger ytterligare underlag för Socialstyrelsens förpliktelse att ansöka om resning och undanröjande av kammarrättens dom 1991 på deslegitimation.

Det är klarlagt på grundval av mitokondrieanalysen, att hårstråna på handduken intill säckar med likdelar inte kommit från någon av läkarna, fastän hårstrån från Catrine da Costa och någon annan person funnits på handduken.

Skriftligt bevis för att läkarnas fingeravtryck kunnat uteslutas: tjänsteanteckning 2005-02-08 av föredraganden hos JK Karin Palmgren-Goohde (bilaga till aktbilaga 31). I fråga om fingeravtrycken har dock JK lämnat direkt vilseledande upplysningar i ett beslut 2005-06-01 av innebörd att läkarna inte kunde uteslutas från fingeravtrycken på säckar. Se närmare kärandesidans inlägga 2007-06-29 (aktbilaga 31) s. 26 m – 28 my.

Vittnesförhör med numera rådmannen *Karin Palmgren-Goohde* om hennes åtgärder och bedömningar som föredragande hos JK både när det gäller de vilseledande upplysningarna om fingeravtrycken och alla annan medverkan från hennes sida i JK:s beslut 2005-02-25 (dnr 2974-03-21).

Bevistemat är att ytterligare styrka påståendet att JK lämnat Socialstyrelsen ett dåligt råd att inte ansöka om resning, när generaldirektören Asplund kontaktade Justitiekanslern Göran Lambertz.

Dag 11

Pläderingar

Kostnadsräkningar

Uppsala 2008-05-22

Åberopade förhör fördelade på förhandlingsdagar

Se nästa sida

Åberopade förhör fördelade på förhandlingsdagar

Dag 3 e.m.

Vittnesförhör med kriminalkommissarien Pim Martinsson
Sakkunnigförhör med f.d. kommissarien Bo Wide
Vittnesförhör med advokaten Henning Sjöström

Dag 4

Vittnesförhör med professor emeritus Jovan Rajs
Vittnesförhör med docenten Robert Grundin
Sakkunnigförhör med professor Anders Eriksson
Sakkunnigförhör med f.d. kriminalkommissarien Jan Olsson
Partsförhör med Teet Härm

Dag 5

Vittnesförhör med f.d. överläkaren, docent Lars Göran Allgén
Sakkunnigförhör med chefsöverläkaren, docent Tomas Eriksson
Vittnesförhör med docent Frank Lindblad
Partsförhör med Thomas Allgén
Sakkunnigförhör med kriminalkommissarie Bertil Salin
Sakkunnigförhör med docent Nils Wiklund

Dag 6

Vittnesförhör med f.d. kriminalinspektören Per Åke Larsson
Vittnesförhör med kriminalinspektören Bengt Wingqvist

Dag 7

Vittnesförhör med tv-reportern Olle Andersson

Dag 8

Vittnesförhör med f.d. hovrättslagmannen Lars Erik Tillinger

Dag 9 och 10

Vittnesförhör med avdelningsdirektören Lars Grönwall
Vittnesförhör med advokaten Bertil Södermark
Vittnesförhör med regeringsrättssekreteraren Rune Hedin
Vittnesförhör med chefsjuristen Nils Blom
Vittnesförhör med f.d. generaldirektören Kjell Asplund
Vittnesförhör med f.d. föredraganden hos JK Karin Palmgren-Goohde